

Невдале залицяння

Анатолій Косматенко

Вона ішла — не те тут слово,
Вона пливла — не той це звук.
Вона в'юнилась загадково,
Вона звивалася шовково,
Лиш каблуки — стук-стук, стук-стук...
Ех, Морячок і вшкварив же за нею —
Полундра! Загорілася любов!
Роздайсь, бульвар! Роздайсь, алейо!
Аж іскри-бризки з підшов!
"Красуне! Стій, спинись, благаю,
Скажи: де шила брючки-кльош?"
Вона лиш стегнами вихає,
Лиш б'ються кучері об макінтош...
А флот рубя, як та піхота, —
Нагнав. До безкозирки руку приклада.
І остовпів, розкривши рота:
У неї — боже! — борода!..

Ох, завелися, завелися ж кавалери!..
Поглянеш тільки — ахнеш, брат:
Жіночі рухи і манери,
Жіночі форми в акурат.
То як жінкам на те й дивиться?!
Вдягли штанці й собі вони.
А вам, піжони-джигуни,
Тепер нема чого кривиться:
Щоб хоч якась була різниця,
Вдягайте, хлопчики, спідниці —
Не заслужили ви штани!